

Eerder verschenen in de serie RP-Westerlee:

De Heks

Vals Spel

De Terugkomst

Kwetsbaar

De Vijand

Een Kerstverhaal

De Huwelijksreis

De Wet Houden

Collega's

Spoorloos

Ook van deze auteur:

God en de Mammon

Waarnemen

Brave New Books

Eerste druk 2022 © Geert Fokkens
Coverfoto: © NL.Depositphotos
ISBN: 978-94-644-8563-9

Uitgeverij Brave New Books (onderdeel van Singel Uitgeverijen, Amsterdam)
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Geert Fokkens

Uit de serie

RP-Westerlee

Waarnemen

Hoofdstuk 1

Maandagochtend 15 april. Een prachtige lentedag was aangebroken en de al wat warmer wordende zon zette het erf van de familie Rademaker aan de 1^e Garstenlaan in een helder ochtendlicht.

Het was acht uur en Aaf klom op haar fiets om naar haar winkel annex postagentschap te gaan. “Ik bel je straks voor de boodschappen,” riep ze naar haar man die staande in de opening van de achterdeur haar uitzwaaide. “Wees voorzichtig,” antwoordde hij.

Douwe was deze dag vrij nadat hij het hele weekend dienst had gedraaid. Annemiek was de vorige avond al met de trein naar Wageningen gegaan waar zij haar studie voor veearts volgde. Hij had deze ochtend dus het rijk voor zich alleen.

Op z'n gemak liep hij naar het kippenhok. Hij vulde de voer- en drinkbakken bij en haalde de pas gelegde eieren eruit. Terwijl hij terug naar het huis liep bekeek hij het veldje op het erf en kwam tot het besluit om straks even het gras te maaien.

In de keuken legde hij de eieren in een mand en schonk zichzelf een beker koffie in. Eraan lurkend liep hij weer naar buiten om op de houten bank in de tuin even van de stilte en de warmte van de voorjaarszon te genieten. Rustig aan beginnen, dacht hij tevreden.

Na een kwartiertje kwam hij steunend overeind. Aan de slag, dacht hij, anders komt er niks van. Hij haalde de grasmaaier uit de schuur en rolde hem naar het grasveld. Toen hoorde hij de telefoon in de keuken overgaan. Aaf, dacht hij, met haar boodschappenlijstje. Hij keerde op zijn schreden terug en viste de hoorn van de haak. “Met Rademaker.”

“Douwe! Gelukkig dat ik je thuis tref.” Jannie Mandemaker, de administratieve assistente op het groepsbureau, klonk erg ontdaan.

“Wat is er aan de hand?” vroeg hij en kon niet voorkomen dat zijn stem bezorgd klonk.

“Oh, Douwe, je moet meteen komen. Fokko heeft een ongeluk gehad!”

“Een ongeluk?” herhaalde hij geschrokken. “Hoe erg?”

“Het is vreselijk,” zei de vrouw aan de andere kant van de lijn en haar stem trilde van emotie, “hij is aangereden op weg naar het bureau. Ze hebben hem naar het ziekenhuis in Winschoten gebracht. Hij is er slecht aan toe, Douwe!”

“Goed, goed, rustig maar, Jannie. Ik kom er meteen aan. Probeer kalm te blijven.”

Hij hing op, maar meteen begon de telefoon weer te rinkelen. Dit keer de wachtcommandant die hem hetzelfde verhaal vertelde.

“Ik heb het net al van Jannie gehoord, Sietse,” onderbrak hij hem, “ik ben al onderweg. Tot zo.”

Fokko Mulder was de groepscommandant van de landgroep Scheemda waar ook Westerlee en dus ook Douwe onder viel. Douwe was, net als Fokko, adjudant

maar zonder groepscommando, maar hij beseftte meteen dat hij als de hoogste in rang Fokko moest vervangen. Nog een beetje na bevend van de schok liep hij naar de slaapkamer om zijn uniform aan te trekken. Terug in de keuken belde hij Aaf op om haar te vertellen wat er aan de hand was. Hij griste de sleutels van het haakje en reed vervolgens zijn Volkswagen 1600 Variant de schuur uit. Hij sloot af en vertrok. Terwijl hij zijn erf afreed zag hij dat hij vergeten had de grasmaaier weer terug in de schuur te zetten. Helaas, dacht hij, dat mag Aaf doen.

Een kwartier later reed hij de parkeerplaats van het groepsbureau in Scheemda op. Dat was een houten gebouw, eigenlijk een noodgebouw dat daar vlak na de oorlog aan de oever van het Winschoterdiep was geplaatst in afwachting van een definitief onderkomen. Echter was van dat laatste nooit wat gekomen en het gebouwtje vertoonde dan ook de nodige gebreken omdat het al veel te lang dienst deed.

Opperwachtmeester Sietse de Boer deed die ochtend dienst als wachtcommandant. Hij zag er aangeslagen uit. “Alles goed, Sietse?” vroeg Douwe. Sietse, die tevens Douwe’s zwager was knikte bedrukt. “Voor zover mogelijk,” bromde hij.

Douwe liep door naar het kantoortje van de administratie. Jannie zat met rode ogen achter haar typemachine, maar ze kon blijkbaar geen letter op papier krijgen want het apparaat maakte geen geluid. Douwe legde zijn hand op haar schouder. “Gaat het een beetje?

Verdrietig schudde zij haar hoofd. “Niet echt.”

Zachtjes kneep hij als blijk van troost in haar schouder. “Wie hebben de zaak in behandeling?”

“Mannus en Menno,” antwoordde zij.

“Dank je. Ik zal straks naar de toestand van Fokko informeren. Hou je haaks.”

Douwe trof de beide wachtmeesters in de kantine, ieder achter een plastic bekertje koffie. Hij ging bij ze zitten. “Hoever zijn jullie met de rapportage?”

“Bijna klaar, adjudant,” antwoordde Menno Veenstra.

Douwe glimlachte flauwtjes. “Doe maar rustig aan. Ik zit niet achter jullie broek aan, hoor.” Hij begreep dat het ook voor hen een schok moet zijn geweest toen zij hun chef op die manier hadden aangetroffen. “Vertel mij maar wat er is gebeurd.”

Mannus Reintjes begon. “We hadden net de wisseling gehad en opper De Boer wilde met zijn briefing beginnen.”

“De klap was enorm,” vulde Veenstra aan, “we konden hem hier heel goed horen.”

Uit het relaas van de beide wachtmeesters begreep Douwe dat Fokko Mulder in zijn Opel Rekord vanaf zijn huis in het oude dorp van Scheemda naar zijn werk was gereden, zoals hij dat elke ochtend deed. Om bij het bureau te komen moest hij de kruising met de Rijksweg oversteken. De Rijksweg was een provinciale weg die vanaf Zuidbroek evenwijdig aan het Winschoterdiep naar Winschoten

liep en daarbij Scheemda doorkruiste. Het groepsbureau lag net aan de overkant van het Winschoterdiep in het buurtschap Eexta dat bij Scheemda hoort. Direct na de kruising had Mulder over de ophaalbrug moeten gaan om dan meteen linksaf de parkeerplaats van het bureau op te rijden. Althans dat was zijn dagelijkse route.

Maar zover was het die ochtend niet gekomen. Toen hij de kruising met de Rijksweg overstak werd Mulder vol in de rechterflank aangereden door een vrachtwagen. Zijn Opel Rekord was over de kop geslagen en Mulder was eruit geslingerd. Vervolgens was de vrachtwagen met vol gas er vandoor gegaan.

Maar ze hadden een belangrijke getuige. Dokter Harinxma kwam net terug van een visite in het oude dorp van Scheemda. Harinxma, die ook Douwe's huisarts was, woonde in Eexta en toevallig reed hij op datzelfde moment net achter Mulder. Hij had het ongeluk zien gebeuren en, nog belangrijker, hij kon direct eerste hulp aan Mulder verlenen. Waarschijnlijk was het aan het kordate optreden van de dokter te danken geweest dat Mulder nog leefde toen de ambulance hem met spoed naar het Sint Lucasziekenhuis in Winschoten overbracht.

“Het is allemaal erg vreemd, adjudant,” besloot Veenstra.

“Dat die vrachtwagen is doorgereden?”

Veenstra knikte. “Ook, maar dat is niet het belangrijkste. Het gebeurt wel vaker dat iemand doorrijdt na een aanrijding. Dit is anders.”

Douwe trok vragend zijn wenkbrauwen op.

“Weet u,” vervolgde Veenstra, “er zijn helemaal geen remsporen aangetroffen. Die vrachtwagen is kennelijk in volle vaart en zonder te remmen tegen de auto van adjudant Mulder aangereden.”

Douwe knikte begrijpend. “Dat is inderdaad vreemd. Zijn er verder nog sporen aangetroffen?”

“Van koelvloeistof,” antwoordde Reintjes, “vermoedelijk is de radiator van de vrachtwagen beschadigd en verloor hij daardoor koelvloeistof.”

“Hebben jullie het spoor gevolgd?”

“Een motorrijder van de verkeersdienst heeft dat gedaan, maar voorbij Winschoten hield het spoor op.”

Douwe knikte weer. “Goed, ik zal een opsporingsbericht laten uitgaan waarin moet worden uitgekeken naar een vrachtwagen met schade aan de voorkant en een lekkende radiator. Hebben jullie een kenteken?”

Beide wachtmeesters schudden hun hoofden. “Volgens dokter Harinxma was het een DAF met een rode cabine,” zei Veenstra, “door de consternatie heeft hij het kenteken niet opgenomen.”

“Oké. Nou, ga maar verder met waarmee jullie bezig zijn. Als er bijzonderheden zijn dan kunnen jullie mij op het kantoor van adjudant Mulder vinden.”

Douwe ging de kamer van Mulder binnen en ging achter diens bureau zitten. Alles zag er nog schoon en netjes uit. Er lag alleen een stapeltje

meldingsrapporten op het vloeiblad; uiteraard was Mulder daar niet aan toegekomen.

Douwe schoof de stapel aan de kant en pakte de hoorn van de telefoon. Hij draaide het nummer van het Sint Lucasziekenhuis in Winschoten.

De informatie die hij kreeg was niet bemoedigend. Fokko Mulder lag nog op de operatietafel en de chirurgen waren druk met hem bezig. Ze konden nog niet vertellen hoe ernstig zijn toestand was.

Nadat hij de telefoon had neergelegd besloot Douwe om de meldingsrapporten vluchtig door te nemen om te zien of er zaken in stonden vermeld die voor de landgroep Scheemda van belang waren. Op het eerste gezicht merkte hij niets belangrijks op. Hij greep zijn autosleutels en liep naar de wachtruimte. Hij gaf de wachtcommandant opdracht om het opsporingsbericht van de rode DAF vrachtwagen uit te laten gaan. “Ik ga naar het ziekenhuis,” zei hij toen tegen hem. “Als jullie mij niet via de mobilfoon kunnen bereiken laat je me daar maar omroepen als er iets belangrijks aan de hand is.”

Sietse knikte. “Sterkte.”

Douwe trof Riet Mulder op een bank in de gang bij de operatiekamer. Ze zag bleek, maar hield zich goed. Douwe pakte troostend haar hand. Er viel niet veel te zeggen en zo zaten ze een kwartier lang naast elkaar.

Toen ging de deur van de operatiekamer open. Een chirurg in een lichtgroen operatiepak kwam naar buiten met zijn mondkapje in zijn linkerhand. Hij knikte hen toe en met zijn andere hand schudde hij de handen van Riet en Douwe. “Ik hoop u te kunnen geruststellen,” begon hij. “Uw man heeft een gebroken nekwervel. Wij hebben hem kunnen opereren en het ziet er gunstig uit. Gelukkig hebben wij tot nu toe geen uitval- en verlamningsverschijnselen kunnen constateren. Wel heeft hij zijn linkerarm gebroken, maar dat komt ook weer goed.”

Riet slaakte een zucht van verlichting. “Wordt hij weer helemaal beter?” vroeg zij beverig.

De arts knikte. “Maar dat zal wel zijn tijd nodig hebben. We hebben met een aantal stalen pennen zijn nekwervels gestabiliseerd en een kooiconstructie rond zijn hoofd moet ervoor zorgen dat hij zich nergens aan stoot of onverwachte bewegingen maakt. Het is geen prettig gezicht maar het komt hem ten goede. Dus schrikt u niet wanneer u hem straks ziet.”

Zowel Riet als Douwe waren opgelucht, zij hadden het ergste gevreesd.

“U mag collega Harinxma wel heel erg dankbaar wezen,” besloot de chirurg, “als hij er niet was geweest was dit heel slecht afgelopen.”

Even later gingen Douwe en Riet de kamer binnen waar Fokko Mulder na zijn operatie naartoe was gebracht. Inderdaad zag hij er verschrikkelijk uit. Behalve de door de chirurg genoemde kooi om zijn hoofd zat hij onder de blauwe plekken en zijn oogleden waren gezwollen. Hij was nog niet uit zijn narcose

ontwaakt en dat kon misschien nog wel een uur of meer duren. Douwe kon daar niet op wachten en nam afscheid van Riet. “Kan ik nog iets voor je doen?”

“Onze dochter,” zei ze, “die moet van school worden gehaald.”

“Ik zal ervoor zorgen,” beloofde Douwe.

“Zij kan het beste naar haar oma gaan, dat is zijn moeder en die woont in Eexta. Ik bel haar wel op.”

“Goed,” zei Douwe, “maak je niet druk. Het komt voor elkaar.”

Het was al na het middaguur dat Douwe terugkeerde op het groepsbureau. Hij had Sietse al eerder opgebeld met de opdracht om voor Mulders dochter te zorgen. Nu vertelde hij hem het laatste nieuws over hun chef en vroeg hem om iedereen hiervan in kennis te stellen.

“Je hebt bezoek,” deelde Sietse hem vervolgens mee. Douwe trok vragend zijn wenkbrauwen op. “Hij zit in de kantine op je te wachten.”

Terwijl hij ernaartoe liep merkte Douwe dat hij ondertussen behoorlijk honger had gekregen. Hij opende de deur van de kantine die vanwege het ruimtegebrek ook als vergaderzaal werd gebruikt. Er was niemand, op een nog vrij jonge man in uniform na die aan een tafel bij het raam zat. Douwe herkende hem onmiddellijk. “Tom, ouwe jongen, wat doe jij hier?” Hartelijk schudden zij elkaar de hand.

“Dat zou jij moeten weten,” antwoordde Tom van der Brom lachend.

“Vast,” gaf Douwe toe, “maar het was hier vanmorgen nogal een hectische toestand.

Tom knikte. “Ik begrijp het. De wachtcommandant heeft mij al bijgepraat. Hoe gaat het met hem?”

“Hij heeft zijn nek gebroken,” antwoordde Douwe, “ze hebben hem geopereerd en hij was nog onder narcose toen ik wegging, maar de artsen denken dat hij een goede kans op volledige genezing maakt.”

“Nou, dat is tenminste iets,” vond Tom.

Douwe haalde een gevulde koek uit de automaat om zijn honger een beetje te stillen en schonk voor Tom en hemzelf nog een bekertje koffie in. “Zullen we naar mijn kamer gaan?” stelde hij voor.

Toen ze daar zaten zei Douwe verontschuldigend: “Nou ja, het is eigenlijk Fokko’s kamer, maar ik moet hem helaas waarnemen.”

Tom glimlachte begrijpend.

“Nou, vertel op,” nodigde Douwe hem uit, “waarmee kom je ons lastig vallen?”

Tom lachte enigszins verlegen. “Hou je vast, ik ben van plan om een poosje te blijven.”

Douwe’s wenkbrauwen gingen verbaasd omhoog.

“Ik ben zover met mijn officiersopleiding dat ik nu aan mijn stageperiode begin,” verduidelijkte Tom, “en de landgroep Scheemda is aangewezen als mijn stageplaats.”

Douwe keek verheugd. “Dat vind ik leuk. Heel erg welkom, maar ik wist er niets van.”

“Het is pas vorige week bekend geworden,” legde Tom uit. “Volgens mij wist adjudant Mulder het wel.”

Douwe begreep dat Mulder het als verrassing voor zich had gehouden. Een verrassing was het zeker, maar niet op de wijze zoals Mulder het had bedoeld.

“Ik ben nu surnumerair¹ en ik moet nu praktijkervaring opdoen op een landgroep,” vervolgde Tom.

“Nou, je bent meer dan welkom,” zei Douwe opgetogen, vooral omdat hij bij zijn superieuren erop had aangedrongen om Tom van der Brom de officiersopleiding te laten volgen. “Tja,” vervolgde hij toen, “dit overvalt mij een beetje. Ik zou niet direct weten wat ik je nu zou moeten laten doen.”

Tom haalde een multomap uit zijn aktetas. “Ik heb een handleiding voor de begeleidende mentor voor je meegenomen,” zei hij, “eigenlijk bedoeld voor adjudant Mulder, maar zoals je al zei: jij moet hem waarnemen.”

Douwe bladerde er vluchtig doorheen. “Ik zal hem vanavond meenemen naar huis om hem te bestuderen,” zei hij. “Ik heb nu wat dringender zaken te doen. Misschien kun je beginnen met de wachtcommandant te assisteren. Ik wil nu eerst naar dokter Harinxma om hem een getuigenverhoor af te nemen.”

“Zal ik met je meegaan?” stelde Tom voor. Hij lachte schalks. “Het is alweer een tijd geleden dat wij samen op stap gingen om getuigen te horen.”

Douwe had wel oren gehad naar het voorstel van Tom en twintig minuten later zaten ze in de spreekkamer van de kleine grijze Friese huisarts. Met de bekende pretlichtjes in zijn ogen keek hij Tom aan. “Ja, ik ken deze jongeman,” zei hij.

Douwe lachte ook. “Uiteraard, dokter. Tom van der Brom was mijn partner in een aantal zaken waarbij u ons heeft geholpen.”

“Ja, ja,” zei de geneesheer en hij wendde zich tot Tom. “Nu weer in uniform? Bevalt het recherchewerk je niet?” Grijnzend knikte hij in de richting van Douwe. “Dat kan ik mij best voorstellen, hoor. Ik heb nooit goed begrepen hoe jij het hebt kunnen uithouden bij zo iemand als hij.”

Tom lachte ook. “Het is ook zijn schuld dat ik weer in uniform loop.”

“Oh ja?” De dokter keek Douwe nieuwsgierig aan.

“Hij zit op de politieacademie,” verduidelijkte die, “hij wordt officier.”

“En dat is jouw schuld?” vroeg Harinxma.

“Hij heeft mij aanbevolen,” kwam Tom Douwe te hulp.

“Nou,” reageerde de arts ernstig, “dan heeft hij een hoge pet van je op. Voor zover ik hem ken is hij altijd erg kritisch over andere mensen. Ik denk dan ook dat jij het wel haalt.”

¹ Surnumerair = aspirant officier

Tom zat zowaar te blozen en Douwe gaf snel een andere wending aan het onderhoud. “We willen graag uw verhaal weten van het ongeluk van adjudant Mulder,” begon hij.

“Ja, natuurlijk,” zei Harinxma begrijpend. “Hoe is het ondertussen met hem?”

Douwe vertelde het hem.

“Gelukkig,” verzuchtte de arts.

“Hij heeft zijn leven aan u te danken, dokter,” zei Douwe.

Harinxma wuifde het compliment weg. “Ik heb alleen maar mijn werk gedaan, zoals een arts dat behoort te doen,” vond hij.

Hij wachtte even en vervolgde: “Tja, het was ook voor mij even behoorlijk schrikken. Ik stond achter Mulder en ik wist dat hij het was want ik had zijn Opel herkend. Hij was netjes voor de haaiantanden gestopt en ik achter hem. Toen trok hij langzaam op om de weg over te steken. Hij moet die vrachtwagen niet gezien hebben, want zelfs ik heb hem niet zien aankomen!”

“Hij moet dan wel hard hebben gereden,” concludeerde Douwe, “de vrachtwagen bedoel ik.”

“Heel hard,” beaamde Harinxma, “ik kon zijn motor horen loeien. Ik schrok ervan, maar toen kwam direct de klap. Ik zag Mulders auto als een Dinky Toy in het rond tollen.” De kleine Fries schudde zijn hoofd. “Ik was zelf even van slag, wil je dat wel geloven?”

Zowel Douwe als Tom knikten meelevend.

“Ik ben uitgestapt,” vervolgde Harinxma, “en pas toen zag ik Mulder liggen. Ik had niet eens gezien dat hij uit z’n auto was geslingerd. Ik ben meteen naar hem toe gerend en ik zag direct dat het niet goed was met zijn nek. Hij had acuut medische hulp nodig. Gelukkig kwamen jouw collega’s al het bureau uitgerend en die hebben meteen een ambulance gebeld. Ik heb hem weten te stabiliseren totdat hij werd afgevoerd.”

“Gelukkig maar,” vond Douwe. Hij maakte notities op zijn bloknoot. “Ik heb begrepen dat het een DAF vrachtwagen betrof.”

Harinxma knikte bevestigend. “Ja, dat heb ik in die flits nog kunnen zien. Een rode, maar sorry, ik heb geen kenteken kunnen opnemen.”

Douwe haalde zijn schouders op. “Dat gebeurt meestal in zo’n consternatie. Voelt u zich daar niet schuldig over, dokter. Wij weten in ieder geval dat we op zoek moeten naar een DAF vrachtwagen met een rode cabine en wij weten dat hij schade heeft aan de voorzijde en ook dat zijn radiator koelvloeistof lekt als gevolg van de aanrijding. Wat wij echter vreemd vinden is dat die vrachtwagenchauffeur helemaal niet geremd heeft. Wij hebben dan ook geen remsporen gevonden.”

“Volgens mij remde hij ook niet,” antwoordde Harinxma, “integendeel, hij leek vol gas te geven. Zoals ik al zei: ik hoorde zijn motor loeien, net alsof hij met volle vaart optrok.”

Douwe keek zorgelijk. “Zoals u dat omschrijft lijkt het wel alsof het expres ging.”

Harinxma dacht even na voordat hij antwoordde. “Ja, nu jij dat zo stelt, ja, dat zou best wel eens zo kunnen zijn.”

“Dat is misschien wel de reden waarom zowel u als adjudant Mulder hem niet hebben zien aankomen,” mengde Tom zich in het gesprek. “Hij stond wellicht verdekt opgesteld om zijn kans af te wachten.”

Douwe schudde ongelovig zijn hoofd, maar Harinxma knikte. “Ja, jongeman, dat zou best wel eens zo kunnen zijn. Daarom loeide zijn motor ook zo hard, hij trok in volle vaart op.”

Douwe keek Tom aan. “Dat werpt een heel ander licht op deze zaak, maar ik kan mij niet indenken dat iemand Fokko Mulder moedwillig zou aanrijden.”

“Misschien moet je hem maar eerst eens verhoren,” wierp Tom tegen.

“Dat zal ik zeker doen. Vandaag zal hij nog weinig aanspreekbaar zijn, maar morgen is dat het eerste wat ik ga doen.”

Nadat ze afscheid van Harinxma hadden genomen stonden Douwe en Tom weer voor de villa van de huisarts. Die stond ook in Eexta en daarom waren zij vanaf het bureau komen lopen. Ze keken om zich heen. Het was nog steeds prachtig voorjaarsweer en overal stonden bloemen in bloei in de overdadige tuinen van deze villawijk.

Douwe keek Tom verwijtend aan. “Je bent hier net en meteen heb je de poppen aan het dansen.”

Tom lachte. “Ik meen mij te herinneren dat dit hier ooit over jou werd gezegd.”

Douwe glimlachte schaapachtig. Tom had gelijk. Het was zelfs Bil Zijlstra, hun recherchechef, opgevallen.

Onder het lopen keek hij opzij. “Hoe gaat het met Gonnie?”

“Uitstekend,” antwoordde Tom enthousiast, “als ik geslaagd ben gaan we trouwen.” Weer lachte hij verlegen. “We gaan ervan uit dat ik dan op het districts bureau wordt geplaatst en we hebben al stiekem wat huizen bekeken, zowel in Stad als in de omgeving.”

“Fijn om te horen,” vond Douwe. “Hebben jullie al iets leuks op het oog?”

“Jazeker,” zei Tom met een bevestigende hoofdknik, “Gonnie valt op een houten bungalow aan de rand van het Paterswoldermeer.”

“Oh, toe maar,” reageerde Douwe, “dat zal wel wat kosten.”

“Zeker,” beaamde Tom, “we weten ook nog niet of wij het kunnen financieren. Alles staat en valt met het krijgen van een vaste baan als onderwijzeres in de buurt, bijvoorbeeld bij een school in Paterswolde, Eelde of Stad. Als Gonnie een vast inkomen heeft kunnen wij samen met mijn officierssalaris het wel redden, maar dat is dus nog afwachten.”

“Nou, ik gun het jullie,” deelde Douwe hem mee.

Ze waren al bijna bij het bureau, maar Douwe liep rechtdoor naar de ophaalbrug. “Ik ga meteen jouw theorie testen,” zei hij terwijl hij met grote stappen naar de Rijksweg liep. Tom had moeite om hem bij te houden. Aan het eind van de brug keken ze naar links, van waaruit de vrachtwagen moet zijn gekomen. Voor

Mulder was dat dus van rechts. “Als jouw theorie klopt dan moet die vrachtwagen hier ergens op Fokko hebben staan wachten.”

Hij liep ongeveer honderd meter naar links door de berm en draaide zich naar de kruising. Hij schudde zijn hoofd. “Als hij hier heeft gestaan moet Fokko hem toch gezien hebben.” Vanwaar zij stonden hadden zij een vrij zicht op de kruising, dus had iemand op de kruising ook een vrij zicht op hen. “Bovendien kon hij hier niet zomaar stilstaan, want dan staat hij midden op de rijweg waar het overige verkeer met zo’n tachtig kilometer per uur overheen raast,” vervolgde hij, “en in de berm kon hij ook niet staan want die is te smal, dan was hij in het diep gekukeld.”

“En daar dan?” wees Tom naar de overkant.”

Het was een inham, een soort parkeerhaven. Douwe wist dat het vroeger een bushalte was geweest, echter de halte was gelijk met de buslijn opgeheven. De haltepaal was verwijderd maar de inham was er nog. Voorzichtig staken ze de weg over en op de inham aangekomen keken ze weer naar het kruispunt. Inderdaad was die vanaf die plek nog moeilijk te zien, mede vanwege struiken die in de berm groeiden.

“Dan moet die vrachtwagen links hebben geparkeerd,” kwam Douwe tot de conclusie.

“Dat is heel goed mogelijk,” vond Tom.

“Maar dan nam hij wel het risico dat hij in botsing kwam met een tegenligger toen hij optrok.”

“Dat valt wel mee,” wierp Tom tegen. “Als adjudant Mulder goed had uitgekeken dan had hij eerst alle verkeer op de kruising laten passeren, dus ook de tegenliggers voor de vrachtwagen en voor zover ik adjudant Mulder ken heeft hij zeker goed uitgekeken.”

Douwe bekeek de situatie met scepsis. Toen knikte hij langzaam. “Je kon wel eens gelijk hebben, Tom.”

Ze keken verder om hen heen. Aan de parkeerhaven was verder niets te zien, niet dat zij daar ook maar enig spoor van de vrachtwagen hadden verwacht. Maar glurend langs de achterkant van de struiken, en dus vanaf de positie van de bestuurder van een links geparkeerde auto, konden zij wel goed auto’s vanuit het oude dorp de kruising zien naderen. Een bestuurder van een vrachtwagen die in zijn cabine natuurlijk vrij hoog zat had natuurlijk een nog beter uitzicht op het vanuit het dorp rijdend verkeer. “Ja,” gaf Douwe toen toe, “zo moet het zijn gegaan!”

Tom glunderde. Douwe zag het en zei: “Maak je nog niet blij, jongen. Vooropgesteld dat het werkelijk opzet was, en dat moet nog bewezen worden, weten wij ook nog niet waarom het gebeurde. Wij weten nog niets, laat staan dat wij iets van een motief weten.”

Tom knikte. “Zeker, je hebt gelijk, maar misschien levert het verhoor van adjudant Mulder meer op.”

“Ik hoop het,” bromde Douwe. Ondertussen liepen zij weer terug naar het bureau.

De rest van de dag verliep zonder noemenswaardige gebeurtenissen. Douwe nam contact op met kolonel Lokhorst. Zij was de districtscommandant en Douwe praatte haar bij over het ongeluk van Fokko Mulder. Aan het eind van het gesprek gaf zij aan dat zij de onfortuinlijke groepscommandant de volgende dag in het ziekenhuis zou opzoeken.

Vlak voordat hij naar huis ging kreeg Douwe het bericht dat de rode DAF vrachtwagen was gevonden. Hij was leeg achtergelaten op een bedrijventerrein in Bellingwolde en de verkeersdienst zou hem naar het districts bureau in Groningen-Stad laten afslepen voor een technisch onderzoek.